

Gimnastica este una dintre cele mai vechi discipline sportive din lume, fiind practică (sigur, sub altă formă decât în prezent) la Jocurile Olimpice din antichitate. Însă, ca majoritatea disciplinelor sportive, gimnastica a început să se dezvolte în secolul al 19-lea.

Primii pași

În România, începând din anul 1860, programele de gimnastică din țara noastră s-au dezvoltat prin crearea de asociații și societăți de profil, precum cele din Brașov (1861), Arad, Bistrița (1869).

O societate de arme, gimnastică și tir a fost creată în București în anul 1866, iar o societate internațională de tir și gimnastică a fost înființată la Iasi în 1877. Societăți de gimnastică au apărut la Timișoara (1889) și Craiova (1890), iar mai târziu la Pitești, Agnita, Târgu-Jiu, Ploiești, Galați și Câmpulung-Muscel. Prima demonstrație de gimnastică a fost organizată în pădurea de la Pantelimon, în 1867, de către Societatea Tirul, iar în 1884 a avut loc primul concurs feminin. În anul 1906, a fost înființată Federația Societăților Române de Gimnastică, Arme și Dare la Semn, care, peste puțin timp, va fi intitulată Federația Societăților de Gimnastică din România (FSGR).

După Primul Război Mondial, au fost organizate serbări cu programe hibride (gimnastică de ansamblu, piramide, exerciții la bara fixă și la cal, box, lupte, haltere, dansuri populare, gimnastică ritmică, scrimă). În 1936, la Cluj, s-a desfășurat un concurs de acrobație pentru cei 18 gimnaști care

INDEPENDENȚA
ROMÂNIA

*Independența
prin Cultură*

au participat la Jocurile Olimpice organizate în acel an la Berlin.

Perioada de glorie

După cel de-al Doilea Război Mondial, Federația Română de Gimnastică a organizat numeroase concursuri regionale și demonstrații. În 1947 a fost organizat primul Campionat Național de Gimnastică, iar apoi a început să se desfășoare și Cupa României.

La Campionatul Mondial desfășurat în 1954, la Roma, echipa feminină a ocupat locul 4, iar Elena Leuștean s-a clasat pe poziția a 5-a la individual compus. În 1956, la Jocurile Olimpice de la Melbourne, echipa formată din Elena Leuștean, Sonia Iovan, Emilia Liță, Elena Dobrovolski, Ileana Săcălici, Georgeta Hurmuzache și Uta Schlandt a cucerit medalia de bronz. Elena Leuștean s-a clasat pe locul 4 la individual compus și ca cucerit încă o medalie de bronz la sol.

La Olimpiada de la Roma din 1960, echipa feminină a cucerit medalia de bronz, iar Sonia Ivan s-a clasat pe locul 5 la individual compus. A venit o perioadă de recul, gimnastica românească înregistrând rezultate modeste atât la concursurile feminine, cât și la cele masculine și neparticipând la Olimpiada de la Mexico City (1968). A urmat o perioadă de măsuri și de căutări pentru redresarea activității, printre acestea numărându-se și înființarea liceului cu program de gimnastică de la Onești (actualmente Liceul Nadia Comănești).

A intervenit o îmbunătățire, Alina Goreac și Anca Grigoraș cucerind bronzul la Campionatele Europene din 1973. Tot atunci, Dănuț Grecu a cucerit medalia de argint. Dănuț Grecu a câștigat, la inele, prima medalie de aur a gimnasticii românești.

A urmat o perioadă de succese, drum deschis de apariția Nadiei Comănești, care, în 1975 la Campionatele Europene de la Skien (Norvegia), a uimit lumea prin cucerirea, la 14 ani, a patru medalii de aur și a uneia de argint. Jocurile Olimpice de la Montreal (1976) au însemnat un moment istoric pentru gimnastica românească.

Rezultatele obținute de Nadia Comănești, prin cele 7 note de 10 (premieră olimpică) au făcut ca această competiție să fie denumită Olimpiada Nadiei. Echipa de fete, formată din Nadia Comănești, Teodora Ungureanu, Anca Grigoraș, Gabriela Trușcă, Mariana Constantin și Georgeta Gabor, a cucerit medalia de argint, iar la masculin, echipa a ocupat locul 6 și Dănuț Grecu a obținut medalia de bronz la inele.

A urmat o perioadă de dominație a Nadiei Comănești, care a avut o contribuție foarte mare la succesele de la Europenele din 1977, de la Praga și din 1979, de la Copenhaga, precum și la

Mondialele de la Strasbourg, din 1978. În 1979, la Campionatele Mondiale de la Fort Worth (SUA), echipa de fete a câștigat pentru prima oară titlul de campioană mondială și încă două titluri pe aparate, la sărituri cu Dumitrița Turner și la sol cu Emilia Eberle.

La JO de la Moscova, din 1980, Nadia Comăneci și echipa feminină au obținut locul 2 și titlurile olimpice la bârnă și la sol. Băieții au ocupat locul 4, iar Dănuț Grecu a ratat medalia de argint și și-a încheiat cariera ca urmare a unei rupturi musculare în timpul finalei la inele. După retragerea Nadiei Comăneci, au intrat în scenă alte generații valoroase de gimnaști. Astfel, Ecaterina Szabo a fost lidera echipei în perioada 1982-1986 și alături de ea s-au remarcat Lavinia Agache, Cristina Grigoraș, Laura Cutina și Simona Păucă.

Pentru Ecaterina Szabo, cea mai importantă realizare a fost cucerirea, la JO de la Los Angeles (1984), a titlului olimpic cu echipa și a trei medalii de aur la aparate. Din anul 1985, a început cariera unei alte mari campioane care va domina alți câțiva ani gimnastica mondială: Daniela Silivaș, care la Campionatele Europene de la Moscova, din 1987, a egalat performanța Nadiei de la Skien. La Jocurile Olimpice de la Seul, din 1988, Daniela Silivaș ca cucerit trei medalii de aur la aparate, iar cu echipa, pe cea de argint.

Un gimnast cu un palmares valoros și cu longevitate sportivă a fost Marius Gherman, care a luat medalia de bronz la bară fixă la Olimpiada de la Seul, din 1988. Rezultatele din perioada 1990- 2000 s-au situat și ele si la un nivel excepțional. Astfel, echipa feminină a României a cucerit de patru ori consecutiv titlul mondial: în 1994 la Dortmund, în 1995 la Sabae, în 1997 la Lausanne și în 1999 la Tianjin. La Jocurile Olimpice, echipa a dobândit medalia de argint la Barcelona, în 1992, pe cea de bronz, la Atlanta (1996) și medalia de aur la Sydney, în 2000. Tot echipa feminină a cucerit de trei ori medalia de aur la Europene (în 1994 la Oslo, în 1996, la Birmingham și în 1998 la Sankt Petersburg). Au impresionat în această perioadă Cristina Bontaș (campioană mondială la sol în 1991), Mirela Pasca, Maria Neculiță și, mai ales, Lavinia Miloșovici, multiplă campioană olimpică, mondială și europeană. Gina Gogean, de asemenea, a devenit de mai multe ori campioană mondială, europeană și vicecampioană olimpică la Atlanta (1996).

O altă stea care și-a confirmat strălucirea a fost Simona Amânar: campioană olimpică la sărituri în 1996 la Atlanta; campioană mondială în 1995 la Sabae și în 1997 la Lausanne; campioană europeană în 1996 la sărituri; multe medalii la alte aparate la CM, CE și câștigătoarea Cupei Mondiale în 1998 la sol și la sărituri; campioană olimpică absolută la JO de la Sydney din 2000.

Maria Olaru a fost campioană mondială absolută la Tianjin 1999 și vicecampioană olimpică la JO de la Sydney; Andreea Răducan - campioană mondială la sol, la Tianjin în 1999, vicecampioană

mondială la bârnă și medalie de argint la sărituri, la JO de la Sydney din 2000.

În 2004, la Jocurile Olimpice de la Atena, echipa feminină formată din Oana Ban, Alexandra Eremia, Cătălina Ponor, Monica Roșu, Nicoleta Daniela Șofronie și Silvia Stroescu a obținut aurul olimpic pe echipe, iar în 2008, la Beijing (Andreea Acatrinei, Gabriela Drăgoi, Andreea Grigore, Sandra Izbașa, Steliana Nistor, Anamaria Tămârjan) și în 2012 la Londra (Cătălina Ponor, Larisa Iordache, Diana Bulimar, Sandra Izbașa, Diana Chelaru), a luat medaliile de bronz. Au mai obținut medalii de aur la JO Cătălina Ponor (bârnă și sol - Atena 2004), Sandra Izbașa (sol - Beijing 2008 și sărituri - Londra 2012) și Monica Roșu (sărituri - Atena 2004).

Băieții au realizat și ei rezultate unice: titlurile mondiale și europene la cal cu mânere dobândite în 1994 de Marius Urzică; medalie de bronz pe echipe la CM de la Sabae din 1995; titlul olimpic la cal cu mânere, obținut de Marius Urzică la JO de la Sydney, din anul 2000, precum și cele două medalii de argint la JO de la Atlanta, realizate de Marius Urzică la cal cu mânere și de Dan Burincă la inele; medalii la sărituri la CE din 1994 și la CM din 1997 și cinci medalii la CE de juniori din 1998, medalie de aur la cal cu mânere, obținută de Marius Urzică la Cupa Mondială din 1998.

Și Marian Drăgulescu a obținut o serie de medalii. Astfel, la Jocurile Olimpice, el a câștigat o medalie de argint și două de bronz, la Campionatul Mondial - opt de aur și două de argint, iar la Campionatul European - zece de aur, șase argint și două de bronz. Din păcate, în ultima vreme, gimnastica românească a intrat în regres, atât echipa feminină cât și cea masculină a țării noastre neparticipând la ultimele două ediții ale Jocurilor Olimpice.

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

Mugur Băileșteanu

*Independența
prin Cultură*